

med at spise. „Du, Søren? Jeg synes, du plejer van at være vel underrettet om Politikens Gang.“

„Aa ja, et og andet hører man jo immer,“ svarede Søren med sit uhyre Gab fuldt af Mad og løftede samtidigt Øjenbrynene under et Forsøg paa at give sig et diplomatisk Udseende. Han var Morbroder til en af Rigsdagsmændene, og i denne Egenskab galdt han blandt sine nærmeste Venner for et Slags Orakel i politiske Sager. „Jeg tænker, de er ved at lave til Bassel derinde paa Tinget, og det kunde vel hænde sig, at man vil byde vos Vælgere til Fadderstads med det første.“

„Du mener en Opløsning af Tinget . . . nye Valg, hva'? Skulde Regeringen virkelig ville forsøge det Middel endnu en Gang? Hvad skulde det egentlig hjælpe?“

„Aa nej . . . men det var vel heller ikke for tidligt, at den menige Mand fik et Ord at sige her i Landet.“

„Nej, deri har Du Ret, Søren! Det skulde være sket for længe siden, saa var meget af Tidens Bitterhed undgaaet. — — Naa, skal vi saa sige Tak for Mad,“ afbrød han, da han saa, at de alle var færdige med at spise. Endog Søren havde tilsidst lagt Skeen fra sig efter først om-